

ת"פ 17920/02/16 - מדינת ישראל נגד ז י

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 17920-02-16 מדינת ישראל נ' ז י

בפני בעניין: כבוד השופטת אושרית הובר היימן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ז י

הנאשמים

גזר דין

רקע כללי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
2. כמפורט בכתב האישום המתוקן, ביום 28.01.2014 בשעה 13:00 או בסמוך לכך, בחדר האוכל של סניף "----" השוכן ב"----" ב--- (להלן: "**המקום**"), התגלע ויכוח בין הנאשם והמתלוננת, על רקע רצונו של הנאשם לעבור בסמוך למתלוננת ולהתיישב בכסא לצדה. בכדי להיענות לבקשה זו של הנאשם היה על המתלוננת לקום מהמקום בו ישבה. עת המתלוננת זזה על מנת לאפשר לנאשם לעבור למקום בו ביקש לשבת, גידף הנאשם את המתלוננת במילים "בת זונה" ובין השניים התפתח דין דברים. כעבור זמן קצר, הניח הנאשם את מגש האוכל בו אחז על השולחן והכה מספר פעמים את המתלוננת באמצעות ידיה בפניה. כתוצאה ממעשי הנאשם הנקובים דלעיל נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות נפיחות ורגישות באפה ובלחיה הימנית וכן שינוי בצורת אפה אשר בעטיה עברה ניתוח באפה. במעשיו המתוארים, תקף הנאשם את חברו וגרם לו חבלה של ממש.
3. בתשובתו לאישום כפר תחילה הנאשם במיוחס לו, אולם ביום מסרו הצדדים לבית המשפט כי 30.11.2016 הגיעו להסדר טיעון, לפיו הנאשם יחזור בו מכפירתו, יודה בכתב אישום מתוקן ויורשע בעבירה שיוחסה לו. עוד הסכימו כי הנאשם יישלח לתסקיר שירות המבחן ללא הסכמה של הצדדים לעניין העונש.

תסקיר ראשון, מיום 06.04.2017:

4. בתסקיר עמד שירות המבחן על נסיבותיו האישיות של הנאשם כדלקמן: הנאשם בן 40, רווק, המתגורר

עם אמו ועובד כקופאי בסופרמרקט. הנאשם הנו הצעיר מבין חמישה ילדים להוריו, אשר התגרשו בהיותו בן 17. מהתסקיר עולה, כי אף הנאשם מתגורר עם אמו, מזה שנים רבות אינו מקיים קשר תקין עם אמו ואחיותיו. עוד עולה, כי אביו של הנאשם אשר היה בקשר הדוק נפטר לפני כשנה וחצי וכי הנאשם התקשה להתמודד עם מותו. הנאשם השלים 12 שנות לימוד, בעל תעודת בגרות חלקית, גויס לצבא ושחרר כעבור כשנה ותשעה חודשים בשל אי התאמה. עוד עולה, כי לאורך השנים עובד הנאשם בעבודות מזדמנות ללא רצף תעסוקתי. הנאשם עומד לדין לראשונה בחייו ואין לו כל עבר פלילי.

5. בהתייחס לעבירה נשוא כתב אישום זה, ציין קצין המבחן, כי הנאשם תאר באופן מצומצם את התייחסותו לעבירה, והתקשה להתייחס לחלקו בעבירה כפי שמיוחסת לו. עוד הדגיש כי הנאשם לא הביע צער או אמפתיה בהקשר לפגיעה שחוותה המתלוננת. קצין המבחן אף התרשם, כי הנאשם התקשה להתבונן בביקורתיות ובאופן מותאם לתוצאות מעשיו וכן שלל הזדקקות טיפולית והמשך קשר עם שירותה מבחן. כחיזוק להתרשמותו ציין קצין המבחן כי הן משיחה שערך עם המתלוננת עולה תמונה דומה באשר לנסיבות האירוע וכי הנאשם לא יצר עמה כל קשר אז.

6. כגורמי סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד, ציין שירות המבחן כי לאחר ששקל את דפוסי אישיותו, אופי העבירה וחומרתה, את הפגיעה במתלוננת, עמדות הנאשם השוללות בעייתיות בתחום האלימות ואת העדר עברו הפלילי, נראה כי מדובר ברמת סיכון בינונית למעורבות בהתנהלות אלימה בעתיד וכי מידת החומרה של תוצאות האלימות, צפויה להיות נמוכה. עוד בהתייחס לסיכון להישנות העבירות, העריך קצין המבחן כי הנאשם מתקשה בוויסות דחפים, תוך נטייה להגיב באימפולסיביות בעת מצבי דחק כפי שהתבטא בעבירה הנדונה. עוד התרשם קצין המבחן, כי הנאשם מתקשה לאורך השנים ביצירת קשרים חברתיים ונראה מבודד ומנותק ונעדר גורמי תמיכה אשר יכולים למתן תגובותיו ולסייע לו.

7. כגורמי סיכוי ציין קצין המבחן כי זו הסתבכותו הראשונה בפלילים וכי מיום העבירה לא יצר הנאשם קשר עם המתלוננת ולא הטרידה.

8. מכל האמור סבור קצין המבחן כי לצד כל ענישה שתוטל עליו נכון יהיה להטיל מע"ת אשר יהווה ענישה קונקרטיית המציבה גבולות ברורים לחומרת העבירות ויפחית בדרך זו סיכון להישנות. כמו כן המליץ קצין המבחן על פיצוי למתלוננת. לשאלת ההרשעה, ציין קצין המבחן כי לאור עמדות הנאשם אשר לא ביטא חרטה, התייחסותו המצומצמת לנסיבות העבירה וכן בשל העובדה כי לא הוצגו נימוקים קונקרטיים לפגיעה תעסוקתית בעתיד אין הוא בא בהמלצה לביטול ההרשעה כמבוקש.

תסקיר שני מיום 19.6.2017:

9. בדיון שהתקיים ביום 19.4.2017 נשמעו טיעוני הצדדים לעונש. מנימוקי החלטתי באותו היום ומשסברתי כי טרם בשלה העת למתן גזר דין, הוריתי כי הנאשם יישלח לתסקיר משלים, בו תינתן התייחסו למידת יכולתו של הנאשם לשתף פעולה בטיפול, זאת, בד בבד עם קבלת חוות דעת ממונה על עבודות השירות (עמוד 12 לפרוטוקול שורה 31-33; עמוד 13 לפרוטוקול שורה 1-2).

10. בתסקיר נכתב, כי במסגרת הפגישה הביע הנאשם נכונות לטפל בנטייתו לאימפולסיביות

בעת מצבי לחץ ודחק והגברת המודעות העצמית להתנהלותו הבעייתית מול סביבתו עוד נכתב, כי הנאשם תאר באופן מותאם יותר את אחריותו לביצוע העבירה, תוך הכרה ראשונית בפגיעה שהסב למתלוננת.

11. קצין המבחן, התרשם כי חל שינוי ראשוני בעמדתו, אולם מאחר ומדובר בשינוי אשר חל רק לאחרונה ולאחר שבמסגרת המפגשים הקודמים שלל נזקקות טיפולית והתקשה בנטיית אחריות לביצוע העבירה, המליץ קצין המבחן על דחייה בת ארבעה חודשים אשר במהלכה ייבחן שילוב הנאשם בהליך טיפולי מתאים. לבקשה זו נעתרתי.

תסקיר שלישי מיום 29.10.2017:

12. מהתסקיר המשלים הנוסף שניתן בעניינו של הנאשם עולה, כי שירות המבחן התרשם, כי חל שינוי בעמדתו של הנאשם והוא מגלה נכונות להתבונן במעשיו ובהשלכותיהם. עוד עולה, כי הנאשם הסכים להשתלב בתכנית שיקום ולהירתם להליך טיפול בשירות המבחן. להערכת קצין המבחן, שילובו של הנאשם בקבוצה טיפולית ייעודית בתחום האלימות, יסייע לו לפתח מודעות עצמית, לצד רכישת מיומנויות לשיפור השליטה העצמית והגברת היכולת לזוויסות עצמי.

13. בנוסף, ציין קצין המבחן כי במהלך תקופת הדחייה, נרשם הנאשם לפרויקט "אוניברסיטה בעם" ללימודי קורס מבוא למשפטים באוניברסיטת תל אביב, וכי מדובר בפרויקט השכלה הפועל בשירות המבחן ומטרתו, בין השאר, העצמה והנגשת ההשכלה.

14. בהתייחסו לגורמי הסיכון חזר קצין המבחן על המפורט בתסקיר הראשון אולם הדגיש כי ניתן באופן הדרגתי, להתרשם מהגמשה בעמדותיו של הנאשם, כאשר להערכת קצין המבחן במסגרת טיפולית, יוכל הנאשם לבסס קשר של אמון ולבחון את עמדותיו. בהתייחסו לגורמי הסיכון חזר קצין המבחן על העובדה, כי זוהי הסתבכותו הראשונה של הנאשם בפלילים וכי מיום העבירה לא יצר הנאשם קשר עם המתלוננת ולא הטרידה. עוד הוסיף, כי כיום מגלה הנאשם נכונות להשתלב בטיפול, כאשר באופן הדרגתי חל שיפור ביכולתו לקחת אחריות על התנהגותו האלימה.

15. סופו של דבר לאור שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, השתלבותו בפרויקט "השכלה לעם" והבעת נכונותו להשתלב בתכנית טיפולית, המליץ קצין המבחן על העמדתו של הנאשם במבחן, למשך כשנה וחצי ומאסר אשר ירוצה בעבודות שירות, שלא ברף המקסימלי. בהתייחסו לשאלת ההרשעה, נותר קצין המבחן בהמלצתו כי נוכח חומרת העבירה, הנזק שהסב ובהעדר פגיעה תעסוקתית אין לבטל את ההרשעה.

חוות דעת ממונה על עבודות שירות:

16. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות**, אשר התקבלה ביום 13.06.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות וניתנה המלצה לשיבוצו.

ראיות לעונש

17. המאשימה הגישה לבית המשפט תצהיר קורבן עבירה (סומן במ/1) וכן הוגשו מסמכים

המעידים על אחוזי הנכות שנקבעו בעניינה של המתלוננת ומסמכים רפואיים ביחס לניתוח שעברה (סומן במ/2).

18. בתצהיר המתלוננת, משנת 2014, נכתב כי מאז המקרה, המתלוננת לא ישנה בלילות, חסרת סבלנות וכי טורדות אותה מחשבות אובדניות. עוד ציינה, כי מפחדת להיות בקרבת אנשים ומטופלת ע"י פסיכיאטר. המתלוננת סיפרה, כי המקרה החזיר אותה לתקופה בה סבלה מנחיתות רגשית לאור ניתוח אף שעברה וכי בשל האירוע היא סובלת מקושי ביצירת קשר זוגי. המתלוננת עמדה גם על הנזק הכספי שנגרם לה עת נדרשה לבצע ניתוח אף נוסף בעלות 22,000 ₪ וכן טיפולים פסיכולוגיים בעלות של כ 150 ₪.

תמצית טיעוני הצדדים

טיעוני המאשימה:

19. בטיעוניה עמדה ב"כ המאשימה על חומרת העבירה בגינה הורשע הנאשם והדגישה את זכות היסוד השמורה לכל אדם, לחיים ולשלמות הגוף.

20. בהתייחסה לנסיבות ביצוע העבירה, טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בנאשם אשר פעל באופן בריוני, אלים, אכזרי, וברוטלי כלפי אישה וכי הנזק שנגרם בפועל הוא חמור. לטענת ב"כ המאשימה, המתלוננת נזקקה לניתוח לשינוי אפה וכי מתצהיר נפגעת העבירה עולים הן הנזקים הנפשיים אשר הצריכו טיפול פסיכולוגי והן הנזקים הפיסיים המתבטאים בסחרחורות וחוסר ריכוז. כן נטען, כי מדובר בנזקים לטווח ארוך אשר הנם גם כלכליים. לטענת ב"כ המאשימה, מתחם הענישה בעבירות מסוג זה נע בין 6 חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, התחייבות ופיצוי משמעותי לקורבן העבירה. בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה טענה ב"כ המאשימה כי יש לזקוף לזכות הנאשם את העובדה כי הודה בעבירה המיוחסת לו בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי יקר וחסך מקרבן העבירה את הצורך להעיד. כן ציינה את העדר עברו הפלילי של הנאשם. בנסיבות אלו ונוכח התסקיר המעיד על רמת סיכון בינונית למעורבות בהתנהלות אלימה בעתיד עתרה המאשימה להטיל על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי ומשמעותי למתלוננת. ב"כ המאשימה הפנתה לפסקי דין, אשר הוגש לעיונו של בית המשפט.

21. יצוין, כי המאשימה לא שינתה את עמדתה העונשית, גם לאחר הגשת התסקיר השלישי, וזאת בנימוק שניתן ללמוד מהתסקיר על תחילת הפנמה בלבד של הנאשם את אשר עשה, אך עדיין לא נטילת אחריות ושינוי מהותי בתפיסותיו המצדיק הקלה עימו.

טיעוני הנאשם:

22. בטיעוניה עמד ב"כ הנאשם על העובדה, כי אביו של הנאשם נפטר בסמוך לאירוע, זאת לאחר שהנאשם טיפל בו למשך כשנה וחצי לפני האירוע. עוד טען, כי הנאשם מנותק ממשפחתו וכי הדבר עולה הן מהתסקירים והן מהחלטת ביהמ"ש לענייני משפחה אשר מתירה לנאשם לגור בדירת אביו ביחד עם אמו עד לכתה (סומן- במ/3), דבר המעיד על המצב בו מצוי הנאשם הן מבחינה חברתית והן מבחינת

התנהלותו.

23. נטען, כי הנאשם, אשר הינו בן 42, מעולם לא היה מעורב בפלילים או עם רשויות החוק. לטענתו לא יצר קשר מאז האירוע עם המתלוננת קורבן עבירה וכי חרף העובדה שהנאשם מחליף עבודות בדרך קבע ונחשף לאנשים רבים, מעולם לא פגע באף אחד.
24. לפיכך, עתר ב"כ הנאשם כי בית המשפט יורה על ביטול ההרשעה ויטיל על הנאשם של"צ בשילוב פיצוי למתלוננת. בהקשר זה, טען ב"כ הנאשם כי יש לבחון הליך שקומי אשר יאפשר שילוב של הנאשם בחברה.
25. את דברי הנאשם שמעתי פעמיים. בדיון שהתקיים ביום 19.04.17, אמר הנאשם כי הוא נוטל אחריות מלאה על המעשה, וכי האירוע קרה בתקופה בה היה טרוד בטיפול באביו, שנפטר סמוך למקרה. הנאשם אמר, כי הוא מצטער על מה שקרה וכי "זו הפעם הראשונה בחיים שקורה לי דבר כזה" (עמוד 11 לפרוטוקול שורה 13), וכי כל העניין הוא בבחינת חלום רע עבורו.
26. גם בדיון היום שמעתי את דברי הנאשם. בדבריו טען הנאשם, כי אינו אדם אלים ועל כן אינו מבין את עמדתה של התביעה כלפיו. הנאשם שב וטען, כי האירוע קרה על רקע היותו טרוד באותה התקופה במצבו של אביו ובפטירתו.

דיון והכרעה

האם יש לבטל את הרשעתו של הנאשם?

27. סעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, מסמיך את בית המשפט שהרשיע נאשם, לבטל את הרשעתו במסגרת גזר הדין, ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה, או לצוות כי הנאשם יתן התחייבות להימנע מעבירה, בלא הרשעה.
28. ב- ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב (3) 337, 343 (להלן: "**הלכת כתב**") קבעה כבוד השופטת דורנר, כי **הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטרף שני תנאים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, קרי הנטל רובץ לפתחו של הנאשם להוכיח קיומו של נזק קונקרטי מעצם ההרשעה. שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים** (ראו גם: ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נד (3) 685, 689; ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל פ"ד נח (4) 869, 876)). עוד נקבע, כי הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא חריג שבחריגים, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן (רע"פ 7109/14 **צור סייג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 8 (20.11.14); ע"פ 8528/12 אלירן **צפורה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 11 (3.3.13); ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נ' ביטון** [פורסם בנבו] פסקה 7 לפסק דינו של כבוד השופט לוי (23.7.09)).
29. כאמור, עסקינן בשני תנאים מצטברים. לגבי התנאי הראשון, בשורה ארוכה של פסקי דין, נפסק כי הנטל על הנאשם להוכיח קיומו של נזק קונקרטי, אשר עלול לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו, וכן כי ביטול ההרשעה כחריג, שמור למקרים מיוחדים בלבד, בהם קיימים טעמים כבדי משקל, הנוגעים לצורכי שיקומו של

הנאשם (ר' למשל, רע"פ 7224/14 **משה פרנסקי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 10 (10.11.14); רע"פ 3589/14 **שרון לוזון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 8 (10.6.14); רע"פ 5860/15 **פלונית נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], פסקה 12 (7.9.15); רע"פ 4079/10 **אימן ג'בשה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו], עמוד 4 (23.8.10).

30. במקרה דנן, גם ב"כ הנאשם לא ביקש לטעון לקיומו של נזק קונקרטי ואין חולק כי התנאי האמור אינו מתקיים. עם זאת, טען הסניגור כי חרף זאת, ודווקא שהנאשם אינו בעל עבודה קבועה ואין לו מערכת תומכת וכן לאור עברו הנקי של הנאשם, יש להורות על ביטול ההרשעה, אף בהיעדר התקיימות התנאי של נזק קונקרטי.

31. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בפסיקה לא שוכנעתי, כי יש מקום לחרוג ממבחני הפסיקה הברורים, זאת הן בשים לב לטיב העבירה ואופייה והן נוכח היעדר נזק קונקרטי לנאשם בעקבות הרשעתו. מן הטעם הזה, לא מצאתי כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו.

מתחם הענישה:

32. לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

33. בקביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בשלושה פרמטרים - האחד, **הערכים החברתיים שנפגעו** מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, השני, **מדיניות הענישה** הנהוגה, והשלישי, **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**.

פגיעה בערכים המוגנים:

34. במקרה שלפניי הורשע הנאשם בעבירה אשר פגיעתה בערך החברתי המוגן- שלמות גופו של אדם ובטחונו. ערך זה הוא מהחשובים במארג הערכים החברתי.

35. בשורה של פסקי-דין חזר בית-המשפט העליון על הצורך להילחם בנגע האלימות באמצעות הטלת עונשי מאסר משמעותיים:

"בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות...אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער. המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע, ועל כן בדין נתן בית משפט קמא משקל מרכזי בנזר הדין לחומרת מעשיו של המערער" [ר' ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (מיום 27.10.11):

נסיבות ביצוע העבירה:

36. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הורשע הנאשם, היכה הנאשם את המתלוננת באמצעות ידיו ובאמצעות מגש אוכל שאחז, וגרם לה חבלות של ממש. הנאשם הכה את המתלוננת מכות נמרצות וגרם לה לחבלות בדמות נפיחות ורגישות באפה ובלחיה הימנית וכל זאת על רקע העובדה שישבה - לטעמו - במקום הלא נכון. המתלוננת לא התגרתה בנאשם, ועברה למקום אחר כפי שביקש, וחרף זאת גידף אותה ולאחר דין ודברים נוסף, תקף אותה פיזית.

עם זאת, שקלתי את העובדה שמדובר באירוע ספונטני ובלתי מתוכנן, שארע - עפ"י טענת הנאשם על רקע היותו נסער וטרוד במצבו הרפואי של אביו ופטירתו.

37. כתוצאה ממעשיו, וכפי שעולה מתצהיר המתלוננת ומן המסמכים שהוגשו לעיוני, נגרמו למתלוננת נזקים פיזיים ונפשיים, בעטיים היא טופלה ועודנה מטופלת. אם כן, אף שמדובר באירוע נקודתי שהתרחש באופן ספונטני, רשמיו של האירוע ותוצאותיו נותרו בנפשה ובגופה של המתלוננת גם לימים לבוא.

38. באשר לפסיקה הנוהגת, הרי שפסיקת בתי המשפט בעבירות אלימות נעה על פני קשת רחבה, בשים לב לחומרת האירועים, לאופייה של האלימות שהופעלה, למכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם, לעברו הפלילי ולסיכויי הטיפול והשיקום. עם זאת, ככלל, כפי שעולה מדברי בית המשפט העליון בפסק הדין שצוטט לעיל ובהחלטות רבות אחרות, מדיניות הענישה העקרונית בעבירות אלימות המבוצעות ללא התגרות קודמת, תוך שימוש בנשק קר וגרימת חבלות, הנה מחמירה וכוללת דרך שגרה עונשי מאסר בפועל. ב"כ הצדדים הציגו לעיוני מספר פסקי דין, אשר מטבע הדברים מעידים על אותו מגוון של תוצאות עונשיות, כאשר כל צד מדגיש את ההחלטות המיטיבות עמו.

39. ניתן לומר, כי **מדיניות הענישה הנוהגת**, מלמדת כי במקרים אחרים חמורים יותר בהם היה מדובר בתקיפה חד פעמית, ללא חבלות קשות, וללא שימוש בכלי נשק, הוטלו עונשים החל מעבודות שירות וכלה במאסרים לתקופות ממושכות. [ראו ת"פ מחוזי (ת"א-יפו) 23616-08-14 **מדינת ישראל נ' אספה ואח'** (מיום 30.12.14) וכן סקירתו של כב' השופט קובו בת"פ (פ"ת) 29811-04-13 **מדינת ישראל נ' פרץ** (מיום 8.1.14)]. לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים ובשים לב לאופייה של האלימות כפי שהופעלה על ידי הנאשם ולאחר שעיינתי בפסיקה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם הוא בין מאסר קצר שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד לעשרה חודשי מאסר, לצד פיצוי וענישה נלווית.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

40. באשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

41. בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי וכי מאז האירוע נשוא כתב האישום, שהתרחש לפני קרוב ל - 4 שנים, לא היה מעורב באירוע פלילי נוסף. עוד נתתי דעתי לעובדה, כי הנאשם הודה במיוחס לו, ובכך הביא להיסכון בזמן שיפוטי יקר וייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת.

42. בניגוד לדעתה של המאשימה, לידי מתסקירי שירות המבחן ניתן להתרשם כי הנאשם החל בתהליך

שיקומי, כי הוא משתף פעולה עם שירות המבחן ומוכן להירתם להליך שיקומי וטיפול. עוד ניתן ללמוד, כי הנאשם הגמיש עמדותיו ביחס לאירוע נשוא כתב האישום וחל שיפור ביכולתו לקחת אחריות על התנהגותו האלימה. דברים אלו, אינם דברים של מה בכך ויש ליתן עליהם את הדעת בעת גזירת הדין. התרשמתי כי הנאשם, מגלה תובנה ביחס לפסול במעשיו וכי עצם ניהול ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבול. לא זו אף זו, הנאשם השתלב בפרויקט "אוניברסיטה לעם" אשר תתרום הן להשכלתו והן להעצמתו של הנאשם.

43. כן נתתי דעתי לנסיבות חייו של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן ואף לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת, כפי שהוצגה ע"י ב"כ המאשימה.

44. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים הרלוונטיים, שוכנעתי כי יש להימנע מהטלת מאסר בכליאה ממשית, שכן זה עלול לגדוע את שיקומו של הנאשם ולפגוע בהליך הטיפול. יחד עם זאת, אני סבורה כי אין להסתפק בענישה צופה פני עתיד בלבד, ואת כדי להעביר מסר ברור וחד משמעי לנאשם, בדבר החומרה הגלומה במעשיו ולהרתיעו מלחזור עליהם וכן בכדי ליתן ביטוי לתוצאותיו החמורות של המעשה.

סוף דבר

45. לפני נאשם אשר נמצא בפתחו של הליך שיקומי אשר יסייע לו להכיר בבעיותיו ובאופן הטיפול בהן. על כן, סבורני כי יש להמשיך ולתמוך קידום הליך זה, וזאת על מנת לשרת בסופו של יום את האינטרס הציבורי בהקשר זה יפים הם דברי כב' הש' ג'ובראן (ע"פ 4875/11 מדינת ישראל נ' פלוני (26.1.2012)). **"שובו של אדם לחברה לאחר שעבר תהליך שיקומי מוצלח, בסופו של יום, עשוי במקרים רבים לשרת את האינטרס הציבורי, לצד האינטרס הפרטני של הנאשם, במידה העולה על התועלת המופקת מענישה מאחורי סורג ובריח"**. מכל המקובץ לעיל, הריני מורה כי הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, וגוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר בפועל אשר ירוצו בדרך של עבודות שירות. הנאשם יתייצב לביצוע העבודות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות שירות, שהוגשה ביום 13.06.2017 לתיק בית המשפט. הממונה על עבודות השירות נדרש לאפשר לנאשם להתייצב לפגישות טיפוליות ככל שיידרש לעשות כן.

ב. 5 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך 3 שנים מהיום כל עבירת אלימות.

ג. הנאשם יעמוד בפיקוח של קצין מבחן, כאמור בפקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969, לתקופה של 18 חודשים, שתחילתה היום, ויפעל בהתאם לתוכנית הטיפולית, להנחיות ולפיקוח שירות המבחן וגורמי הטיפול מטעמו.

הנאשם מוזהר על-ידי בית-המשפט כי אם לא ימלא אחר צו המבחן מכל בחינה שהיא או יעבור עבירה נוספת בתקופת המבחן, בית-המשפט רשאי לגזור את עונשו מחדש.

ד. פיצוי בסך 2,500 ₪ למתלוננת, ע.ת מס' 1, ת.ז., רח'

הפיצוי ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, החל מיום 15.11.17 ובכל 15 לחודש שלאחר מכן.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום. לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 14 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ב חשוון תשע"ח, 01 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.